

Deset sekund do udrtaja v tla: nerešeno izginotje Jessica Fadley

1. del

Stella: Pozdravljeni, ljubitelji resničnih zgodb o kaznivih dejanjih. Sem vaša voditeljica Stella, ki snema v Britaniji ...

Rachel: Jaz pa sem Rachel in snemam v dobrih starih Združenih državah Amerike.

Stella: Poslušate *Deset sekund do udrtaja v tla: nerešeno izginotje Jessica Fadley*.

zaigra avizo

Rachel: Poiščite si torej vino in svojo najljubšo kolegico ter se pripravite na hudo zanimivo epizodo.

Stella: Lahko povem, da sem zelo vesela, ker to počneva skupaj?

Rachel: Si, ne? Družba, s Stello sva se spoznali na nekem forumu z resničnimi zgodbami o kaznivih dejanjih na redditu in se takoj ujeli. Ogromno skupnega imava. Le kako sem sploh shajala brez tebe, bestica?

Stella: Ooooo. Zbliževali sva se ob zgodbah o Jacku

Razparaču in morilcu iz Zlate dežele. A nisva prava cukrčka?

Rachel: Hja, tako kot velja za najine morbidne začetke je tudi naša današnja zgodba začetek temačnega in sprevrženega potovanja v izginotje in morebiti umor neke univerzitetne študentke konec 90. let 20. stoletja, ki je verjetno povezano z izginotjem treh drugih mladenk, ki so vse študirale na Južni državni univerzi v Mt. Randallu v Severni Karolini.

Rachel: Oh, videla sem fotografije Mt. Randalla. Zelo slikovit je. Stereotipno ameriško mestoce.

Stella: Bolj ali manj. Zdi se tudi nenavadno. Kraj je majhen, tipično južnjaški, na hribu nad njim pa stoji čudovita univerza, od koder vidiš vse pod njo.

Rachel: Kot popolnoma različna svetova, vržena skupaj.

Stella: Točno tako. Poleg tega se v Mt. Randallu zgodi en umor na vsakih 20 let, v univerzitetnem naselju Južne državne univerze pa se ni zgodil še nobeden. Kljub temu v enem študijskem letu 1998/99 ni skrivnostno izginila samo domačinka Jessica Fadley, temveč tudi tri druge študentke.

Rachel: In 24 let pozneje je videti, da nič bolje ne vemo, kaj se je zgodilo, kar pomeni, da se primer uvršča med najbolj begajoče vseh časov. No, pa pripravimo teren. Bilo je konec 90. let v nekem majhnem mestu v Severni Karolini. Naša verjetna žrtev, Jessica Fadley, je prišla za konec tedna domov na obisk k svoji sestrici, ki je imela tisto soboto rojstni dan.

Stella: Jessica je tipična brucka s konca 90. let. Kar predstavljam si jo, kako je oblečena v kavbojke na zvonec ali pa v kakšno kratko oblekico z obročasto ogrlico. Prav takšna je bila kot Drew Barrymore. Prav takšna, kot sem bila jaz v 90. letih. Ampak v britanski različici, jasno. Tako da sem bila mogoče bolj Baby Spice kot Drew.

Rachel: In sodeč po tem, kar vsi pravijo o Jessici, je bila pametna. Bila je kandidatka za vstop v univerzitetno združenje študentk Pi gama delta, v katero naj bi bila sprejeta spomladi. Vem, da pravzaprav ne razumeš dobro ameriških združenj študentk niti ameriško-grške kulture, Stel, ampak gotovo je bilo zabavno. Poleg tega je imela seksi fanta.

Stella: Skratka, Jessica – vedno ljubeča starejša sestra – je prišla domov na obisk k svojim domačim, da bi presenetila sestrico.

Rachel: Vsi so je bili zelo veseli. Jessica se je nato spomnila, da je nekaj pustila v avtomobilu.

Rachel: Torto, ne?

Stella: Tako je, odšla je ven po rojstnodnevno torto. Bil je večer, čeprav še ni bilo popolnoma temno – konec koncev je že bila pozna pomlad. Sestrica je skozi okno gledala, kako je Jessica odprla prtljažnik.

Rachel: Potem pa ...

Stella: Nič drugega. V nekaj trenutkih je izginila.

Rachel: Natančneje v desetih sekundah. Tako sva se tudi domislili naslova za najin podkast.

Stella: Tako je. Obstaja srhljiv posnetek, ki so ga dobili tudi novinarji in kjer slišimo glas deklice,

ki tarna, da je pogledala stran samo za deset sekund. Ne bova objavili povezave nanj, saj je na posnetku otrok, povrh vsega pa nisva popolni morbidnici. Ampak če ga boste iskali na internetu, ga boste brez težav našli.

Rachel: Bila je pred hišo, kar naenkrat pa je ni bilo več. Nekaj je odvrnilo pozornost sestrice, in ko se je znova obrnila ter pogledala ven, Jessica že ni bilo več. Prtljažnik njenega avtomobila pa je bil še vedno odprt. In od takrat je ni videl nihče več. Nobenih sledi ni. Nobenih znakov. Nič!

Stella: Imeli smo zgolj ugibanja in nepotrjene govornice, vse do ...

Rachel: Tam, ta-dam!

Stella: Vse do odkritja, ki se je zgodilo tako rekoč kot strela z jasnega. Skupina otrok, ki je lovila ribe, je našla posmrtno ostanke v jezeru, ki ga je policija nekoč že preiskala.

Rachel: Hmm, to se pa sliši nekam nenavadno.

Stella: Tako je zato, ker tudi je nenavadno, Rach. Kaže, da je nedavno hudo deževje dvignilo kosti na površino, pod katero so bile zakopane zadnjih 20 let. Ljudje pravijo, da so Jessicine, kaj pa drugega, saj se ve, da ji je kraj veliko pomenil. Njeni domači, še posebno njena mama, so bili prepričani, da jo bodo oblasti tam tudi našle. Posmrtno ostanke so poslali na analizo in o izsledkih še vedno vztrajno molčijo. Ampak ... s tem se znova odpirajo vrata primera, ki je že predolgo ležal v zamrzovalnem predalu.

Rachel: Pa ne samo to. Na ulici se govori, da zdaj iščejo povezavo tudi z drugimi primeri pogrešanih oseb. Vsi vedo za druge pogrešanke,

in če lahko temu verjamete, jih dolga leta oblasti sploh niso povezovali. Ljudje že od nekdaj govorijo, da so izginotja povezana. Nekateri člani družin so odkrito grajali policijo, ker se ni trudila dovolj in ker ni hotela videti tistega, kar se je vsem drugim zdelo strašno očitno. Meni to smrdi po dobri stari policijski nesposobnosti, Stella.

Stella: O, vsekakor. Če bodo dekleta uradno povezali – že od nekdaj se namreč zdi, da so povezane –, bo nastal cel halo in policija se bo morala pošteno zagovarjati. Ker sem malo sebična, bi rada ob tem samo povedala, da je dobro, da se to dogaja sočasno z začetkom tega podkasta, saj kaže, da bomo dobili nove podatke dve desetletji po samem dogodku. Boljše reklame ni!

Rachel: In mogoče bomo ob vaši pomoči, poslušalci, končno ugotovili, kaj se je zgodilo s pogrešanimi ženskami z Južne državne univerze.

Stella: Občutek imam, da smo tik pred tem, da dobimo odgovore. Rach, *komaj* čakam.

1.

POGLAVJE

LINDSEY

Dva tedna prej

KO SO MOJE OČI padle na fotografijo na zaslonu mojega telefona, me je stisnilo v želodcu. Ko so se izostrile zamegljene besede, sem dobila suha usta in moje dlani so se začele potiti. Mami in oče sta takoj opazila spremembo pri meni.

»Kaj je? Videti je, kot da boš bruhala,« je rekel oče in odsotno dvignil pogled, saj je bil po večini osredotočen na zadnjo številko avtomobilske revije, ki jo je bral.

»Lindsey, miška, kaj je narobe? Plašiš me. Se te kaj loteva? Lahko te naročim pri zdravniku.« Mama mi je hrbet roke položila na čelo in preverila, ali imam vročino.

Čez mojo ramo je pokukala na moj telefon in zagledala tisto, kar je povzročilo moj odziv. Na fotografiji je bil gozd, ki ga zapirajo s trakom, v ozadju pa lesketajoča se voda velikega jezera. Ljudje v belih kombinezonih s kapucami

čez glavo so tovorili kovčke iz kombijev, obraze pa so jim zakrivale maske.

»Je to tam, kjer mislim, da je?« je zašepetala in se oprla na naslonjalo mojega fotelja.

Ozrla sem se nazaj proti njej in pokimala.

»Kaj je, Cara?« je vprašal moj oče, končno zaprl revijo in se nama prvič popolnoma posvetil. Ogledal si je najina zgrožena obraza, potem pa mi vzel telefon iz drgetajočih rok. »Kaj je to? Se to dogaja zdaj?« je hotel vedeti. Vljudna ravnodušnost na njegovem obrazu se je preoblikovala v preplašenost.

Globoko sem zajela sapo, da bi se pomirila, pri čemer sem začutila, kako me zvija v želodcu. Nežno sem mu vzela telefon in se pomaknila niže do besedila. »Piše, da so včeraj zjutraj našli človeške posmrtno ostanke. Videti je, da so bili v vodi že dolgo, ne morejo pa vedeti zagotovo, dokler ne opravijo analize.«

»V Jezeru punčkinih oči?« Mamin glas je bil slaboten.

»V Jezeru punčkinih oči,« sem potrdila.

»Je ona?« Njeni besedi sta se zatresli in vedela sem, da zadržuje solze, ki so se nabirale 24 let.

»Ne vem, mami.« Moj glas je zvenel votlo.

»Kaj, hudiča ...« je nenadoma zarjovel oče. »Zakaj nam niso povedali, kaj se dogaja? Zakaj nam niso telefonirali?« Njegova jeza je bila upravičena in popolnoma razumljiva. *Zakaj nas niso pripravili na novico? Ali ni nikomur prišlo na misel, da bi morali obvestiti družino, preden izvejo mediji?*

»Ne vedo, kdo je.« Brala sem naprej, pri čemer sem z očmi samo preletela članek. »Omenjajo pa Jess. Policija še ni dala uradne izjave.«

Oče si je tiščal telefon na uho in zaslišala sem, kako je zahteval nekoga.

»Vežite me s tistim, ki je zadolžen za kozlarijo, ki se dogaja pri Jezeru punčkinih oči!« je zavpil v telefon.

Mama me je tako tesno stisnila za ramo, da sem se zdrznila. »Je ona?« je ponovila, pri čemer je bila slišati kot izgubljena prestrašena deklica. »Je moja punčka?« Medtem ko je strmela v fotografijo na zaslonu mojega telefona, so ji v oči privrele solze.

Svojo roko sem položila čez njeno. »Ne vem, mami,« sem ponovila.

Poskušala sem pogoltniti cmok v grlu.

»Ne vem.«

* * *

Sedanjest

V avli hotela Bronasti monarh je bila gneča. Ob ponedeljkih zjutraj je bila po navadi vedno, saj so se po koncu tedna gostje prijavljali in odjavljali, pri čemer so si v nedogled podajali kljuko.

Peta in Marnie, receptorja, sem pustila sama. Več kot sposobna sta bila obvladovati naval. Odpravila sem se proti svoji pisarni in zaprla vrata za sabo.

Tistega dne sem bila brez besed. Imela sem občutek, kot da sem pod vodo in kot da je svet pridušen. Mojo glavo sta napolnjevala zgolj tih odmev glasov in moj enakomerni utrip. Toda raje sem imela odsotnost občutkov kot metež čustev, ki so me preplavljala vse od *tistega trenutka* pred

dvema tednoma. Vedela sem, da se moram vzeti v roke; mama in oče sta me potrebovala. Ampak nekateri dnevi so bili težji od drugih.

Z mamo in očetom smo 24 let čakali, da bi izvedeli, kaj se je zgodilo moji sestri. Po tako dolgem času sem upala, da se bodo starši vendarle sprijaznili z izgubo. Da bomo lahko zaprli to grdo poglavje in ne več ves čas čakali, kdaj bo sestra spet prikorakala skozi vrata, kot da se ni zgodilo nič.

Mogoče bom zdaj dobila priložnost, da se otresem dela krivde, ki sem jo čutila, ker sem jo videla zadnja.

Naslonila sem se na mizo, se oprijela roba in strmela v tla. Težko se je bilo osredotočiti na kar koli drugega kot na *Jess*. Oziroma Jessie, kot smo jo klicali. Na mojo lepo, pametno sestro, ki ji nikakor nisem bila dorasla. Na neznanko, ki sem jo imela rada in po kateri sem hrepenela bolj, kot sem včasih prenesla.

Na policijsko postajo so nas poklicali nedolgo po tem, ko je moj oče nahrulil novo glavno kriminalistko, inšpektorico Jane Higgins. Ko pa se je njegova jeza polegla, je znova postal miren in očarljiv, celo vesel. Ob obvladanem očetu sem se počutila precej bolje.

Inšpektorica se je gostobesedno opravičevala. Pojasnila je, da z družino žrtve govorijo šele takrat, ko dobijo potrditev, čigavi so posmrtni ostanki, tokrat pa so se mediji dokopali do zgodbe in stvari so ušle izpod nadzora, še preden ji je uspelo trdno zgrabiti vajeti. Slišati je bila jezna zaradi tega, kar je precej prispevalo k pomiritvi mojih staršev. Trenutno ni nič nakazovalo, da gre za Jess, in verjetno so novinarji samo prenašali sklepe.

Mama je prosila, ali lahko vidi truplo, ampak njena prošnja je bila takoj zavrnjena. Oče se je še enkrat razburil, kako slabo je preiskava potekala prvič in kako nas morajo tokrat sproti obveščati, kaj se dogaja. Obljubili so nam, da bomo prvi izvedeli, kakšni bodo izsledki analize, ki pa naj bi jih dobili šele čez nekaj tednov. Še vedno so preiskovali območje in iz bližnjega mesta so poklicali potapljaško ekipo, ki naj bi še enkrat preiskala Jezero punčkinih oči.

Jezero punčkinih oči. Nelagodno mi je postalo že, če sem ime zgolj slišala.

Uradno ime se je glasilo Črnogino jezero, ampak otroci so ga pred davnimi leti začeli klicati Jezero punčkinih oči zaradi vzdevka lepih, vendar srhljivih rož črnog, ki so cvetele okrog velike vodne gmote. Vsekakor so bile podobne drobnim očem, ki rastejo na živo zelenih steblih. Številni rodovi otrok so zato, kaj pa drugega, z njimi strašili drug drugega.

Kraj so zelo radi obiskovali tisti, ki so živeli v Mt. Randallu. Poleti so se tamkajšnji otroci v trumah spuščali v njegove globine, čeprav so jih starši svarili, naj ne plavajo tam. Jezero punčkinih oči je bilo umetni vodni zbiralnik in nihče ni dobro vedel, kako globoko je. Izkopali so ga pred več kot sto leti kot rezervno vodno zajetje, ki bi ga lahko okrožje uporabljalo v času suše.

Nazadnje pa je postalo zgolj shajališče. Kraj, na katerem so se lahko mečkali pari. Kraj, kamor si odšel, kadar si hotel biti sam. Krožile so več deset let stare govorice, da je takrat, ko so ga kopali, poplavilo staro mesto. Da so morale družine zapustiti svoje domove in da so spomini nanje zbledeli. Meščani pravijo, da se ob jasnem dnevu vidijo strehe hiš globoko pod gladino. Dokazuje, da na dnu ostaja staro izgubljeno mesto.

Pred 24 leti je bila mama prepričana, da bodo tam našli Jess. Moja sestra je v vseh letih tam preživela toliko časa, da je mama prisegla, da bo prav tam.

Oče jo je hotel spametovati, češ da to nima nobenega smisla.

Sklicevala se je na materinsko intuicijo in v nasprotju z njegovo željo zahtevala, naj policija preišče območje. Ko so preiskovalci takrat le površno pregledali jezero, je bilo jasno, da to delajo zato, da bi pomirili histerično mamo. Zdaj namreč, več desetletij pozneje, je policija po odkritju trupla iskala še druga. Če bi že prvič opravili svoje delo tako, kot bi morali, bi morda že zdavnaj dobili odgovore.

Povedali so nam, da identifikacija trupla po zobozdravstvenem kartonu ni dala pravega rezultata, zato bi morali poslati DNK na analizo in jo primerjati s posmrtnimi ostanki. Sklenili so, da bom vzorec dala jaz, kar sem rade volje tudi naredila.

Dogajala se je prava nočna mora, ampak obupno sem si želela, da bi se kmalu končala.

Vrata moje pisarne so zaškripala in se odprla. Zvok je bil v tišini, ki je vse ovijala, hudo glasen.

»Oprosti, da motim, ampak imamo težavo z neko rezervacijo.« Marnie se je skesano zdrznila. Tako kot vsi je vedela, zakaj nisem ravno najboljše volje. Le kako bi bila, če pa kosti moje sestre morda ležijo na hladni mizi v nekem laboratoriju sodne medicine in čakajo na preiskavo? Prejšnji teden sem zasačila nekaj zaposlenih, ki so se pogovarjali o tem. Prepoznala sem nenadno tišino, ki je zavladala, ko sem vstopila v skupni prostor. V preteklosti sem bila že velikokrat tarča govoric, zato sem prepoznala znake.